

ПРОЛОГ

Ліфт опускався з монотонним дзижчанням. Двері розсунулися, і до кабіни просочилося бліде неонове світло.

Кармен ішла крізь безлюдний підземний гараж. Як же вона ненавиділа цей сірий бетон і стерильне світло ламп тут, унизу! Щоразу, коли її нічна зміна в понеділок о п'ятій ранку завершувалася, другий підземний рівень потопав у гнітючій тиші. Автомобілі причаїлися в тіні колон, мов хижаки в засідці, світло падало лише на їхні капоти. Навколо ні душі. Інколи в підвалі Інституту патології Віденського університету тинялися божевільні. Мимоволі закрадалося питання: чи наважаться вони напасти на сорокасемирічну жінку? Чи з віком зростають шанси, що тобі дадуть спокій, — чи, навпаки, тануть?

Кармен тремтіла від холоду в білій уніформі медсестри, тому поспіхом прямувала до свого автомобіля. Паркомісце *U2-P58*. Уже три роки — той самий номер. Паркувальні місця для жінок. Освітлення в цьому кутку зазвичай миготіло, а тепер і зовсім згасло, ще й мішок для сміття після малярських і ремонтних робіт знову затулив камеру. Ще до Різдва роботи мали завершити — а зараз уже майже кінець березня. Невже лікарня вичерпала всі дотації?

Кармен дісталася свого «фольксвагена гольфа» й натиснула кнопку центрального замка. Жовті лампочки двічі блимнули. У ту ж мить вона краєм ока зауважила тінь від високої постаті. Чоловік різко вийшов з-за колони. Перш ніж вона встигла повернутися й підняти руку, відчула легкий укол у шию.

Коли Кармен розплющила очі, її оточувала гнітюча темрява. Вона була не у своїй спальні, навіть не у власній квартирі. Не вистачало знайомого цокання годинника, запаху свіжої постелі, миготіння червоної лампочки відеоманітофона. Натомість у повітрі стояв дух вогкості, деревини й цементу.

Будівельний майданчик?

Інстинктивно вона розуміла, що не лежить, а стоїть. Звідки вона знала? Важко сказати. Можливо, через сльозу, що повільно скотилася по щоці. Мимоволі хотіла витерти її з обличчя, проте руки висіли вздовж тіла, наче налиті свинцем, і зовсім не слухалися. Миттєво її охопила паніка.

Що зі мною трапилося?

Вона намагалася поворухнутися, повернути голову — але тіло повністю заціпеніло. Здавалося, ноги паралізувало. Навіть не вдавалося поворушити великим пальцем на нозі — так, наче вона більше не має кінцівок.

— Агов? — прохрипіла жінка.

Її голос відбився луною від стін. Звук нагадував відлуння у склепі, і все ж був дивно приглушений, перекритий гулом крові у вухах. Як тоді, на канікулах на хорватському узбережжі, коли вона, ще зовсім маленька, притискала мушлю до вуха, слухаючи прибіій.

Жінка заплющила очі. Знову цей дивний запах! Крізь сморід каміння та сирої землі проникала й тонка домішка ладану. Безглуздя!

Язик торкнувся пересохлих губ. Дрібки порошу. Вона проковтнула їх. Що за кислуватий присмак?! Раптом у неї виник блювотний рефлекс. Здавило горло й вона виплюнула гіркий жовчний сік, що тепер стікав підборіддям.

Що ж все-таки трапилося?

Вона не могла ні як слід виплюнути, ні повернути чи схилити голову. Жорстка, гостра рама затискала обличчя. Важко було дихати, наче груди стягував тісний залізний корсет.

— Є тут хтось?

Прокляття! Хай би це був лише кошмар. Скільки разів вона вночі підхоплювалась і бігла до ліжечок дітей, аби їх заспокоїти, коли вони кричали уві сні? *Спи далі, маленька, це був тільки поганий сон! Мама поруч.* Тепер вона жила у своїй квартирі сама.

Але ось це відбувалося *насправді*. Надто реальним був присмак у роті й дряпання в горлі. Надто виразно розліталися удари болю з глибини мозку до черепної коробки — дедалі сильніші, щойно вона намагалася поворухнутися.

Який сьогодні день?

Кармен хотіла потерти скроні. Зазвичай це допомагало зосередитись. Але чому не могла поворушити руками? Пальці настільки оніміли, ніби хтось пере-різав там усі нерви.

Зосередься! Який твій останній спогад? Раптом її осяяло. *Підземна парковка! Чоловік за колоною! Укол у шию!* А потім — порожнеча.

— Допоможіть! — серце шалено закалатало, і Кармен усвідомила, що більше не гукає, чи *є тут хтось*, а благає: «Допоможіть». Її голос лунав дедалі голосніше, поки в легенях не забракло повітря, а стиснені груди ледь підіймалися.

Нарешті вона когось почула.

Зовсім поруч, з-під дверей, просочився промінь світла. Щоправда, надто слабкий, щоб хоч трохи освітити приміщення. До дверей наближались кроки. Повільні, байдужі. Наче хтось спускався сходами.

Мимохіть Кармен порахувала. Шістнадцять сходинок. Тобто ця кімната була на один поверх нижче.

Нижче від чого?

— Допоможіть! — закричала вона знову.

Пролунав металевий звук — у замку скреготів ключ. Дзенькнув ланцюг.

Чи добре вона зробила, коли покликала на допомогу саме зараз? Краще було б дочекатися, поки мине параліч. Тоді вона оглянула б приміщення — пошукала б можливості втекти чи бодай якоїсь зброї. Серце несамовито калатало. Без сумніву, це саме той виродок, що встромив їй голку в шию!

Важкі металеві двері рвучко відчинилися. Промінь світла вривався в темряву, на мить засліпивши Кармен. На чоловікові був налобний ліхтар. Вона примружилася, але побачила тільки його струнке тіло нижче пояса — сірі штани й робочі черевики. І чи взагалі то був чоловік?

— Хто ви? — видушила вона.

Але ж і дурне питання, подумала в ту ж мить. Цей негідник і так їй не відповідь. Він підійшов до неї. Щербинь хрустів під його підощвами. Мимоволі Кармен

знову відчула в повітрі запах будівельного майданчику. Можливо, вона в підвалі якоїсь недобудови? Чи все ще на підземній парковці Інституту патології? Ні, точно не в лікарні. Там вона ще ніколи не зауважувала пахощів ладану.

— Чого ви від мене хочете?

І знову жодної відповіді. Звісно, скоро вона все зрозуміє. Не зможе ж він тримати її тут вічно. Незабаром вона знову зможе поворушити руками й ногами — а тоді хай начувається! Що б він не задумав — у нього нічого не вийде. Думка про те, як боягузливо він підкрався ззаду зі шприцом, розпалювала в ній таку лють, що Кармен ладна була розтросити йому голову першим-ліпшим предметом, який потрапить до рук.

І раптом він заговорив. Голос звучав спотворено, наче в нього пошкоджена гортань чи поріз у трахеї.

— Я ввів тобі анестетик...

Чоловіче, ти гадки не маєш, що я з тобою зроблю, щойно ти бодай на мить обернешся до мене спиною. Ти вибрав не ту жертву!

— ...і міорелаксанти.

Далі він не пояснював. І не потрібно було. З її уніформи він зрозумів, що перед ним медсестра. Бейдж на блузці зазначав, що вона працює у відділенні гінекологічної патології.

— А от анальгетик вирішив не вводити, — його голос звучав настільки беземоційно, наче він нудгував від власних слів. Промінь налобного ліхтаря знову засліпив її. Цього разу надовше. Очевидно, що він чекав на її реакцію.

З-поміж десятків питань, що водночас роїлися в голові, одне не відпускало: чому він приховує від неї

обличчя? Чи знала вона його? Можливо, він не збирався її вбивати. Ця думка трохи її розслабила. *Щось* він усе-таки замислив. І що б то не було, вона використовує першу ж можливість убити *його* — перш ніж він її торкнеться. Чи вона взагалі здатна на таке? Жодного сумніву. Вона ж не раз допомагала головному лікарю під час розтину — торкалася скальпелем грудини трупа й розрізала її аж до пупка. Хіба відчує різницю, якщо встромить цвях або тупий олівець у нирку чи легеню цього вирока? Коли він захлинатиметься кров'ю біля її ніг, вона навіть не відчує докорів сумління.

Ти вибрав не ту! Краще б узяв молоду білявку із секретаріату.

— Ти слухаєш мене? — його металічний голос звучав зверхньо, і це ще дужче розпалювало її лютю.

Кармен не відповіла. Звичайно, вона його чула. Кожне трикляте слово. Анестетик, міорелаксант, анальгетик — стандартний набір перед операціями — пацієнт непритомніє, його тіло паралізує і він не відчуває болю. Зазвичай анальгетик навіть вводили повторно — але від нього цей мерзотник начебто відмовився. І все ж болю вона не відчувала — хіба що пульсування мігрєні у скронях. Що, в біса, він задумав?

Наче вгадавши її питання, він підійшов ближче. Яскравий круг світла засліпив її обличчя.

— Жертви опіків найчастіше гинуть через припинення клітинного дихання, коли пошкоджено понад дві третини шкіри. Щоб із тобою такого не сталося, твої руки й ноги обгорнуті в сміттєві пакети. На тобі дощовик і старі парусинові штани.

У голові Кармен зупинилися всі думки. Вмить незнайомиць цілковито заволодів її увагою.

— Одяг, шоправда, не повітропроникний, зате принаймні відштовхує вологу. Це захищає шкіру від хімічних опіків через їдкий цемент, — він на мить замовк. — Принаймні в найважливіших місцях.

Що, чорт забирай, він верзе? Кармен спробувала ворухнути пальцями, повернути голову чи відкинути її назад. Безрезультатно.

— Проте з часом тіло почне свербіти — від поту, грибків і паразитів. Сподіваюся, у тебе міцна імунна система й тобі не потрібно регулярно вживати ліки — бо тут, унизу, ти їх не отримаєш. Крім того, у тебе вже немає доступу до вен.

Кармен щодня вживала таблетки від тиску, більше нічого. Вона проковтнула гіркий смак у роті й відчула, як іще дужче стисло її грудну клітку.

— Що? — прохрипіла вона.

— Нарешті я привернув твою увагу? — його голос звучав зовсім безбарвно.

Вона не відповіла. Це все не мало сенсу. Але він не дав їй часу зібратися з думками.

— Я подбаю, щоб ти не померла від ниркової інтоксикації.

Чому вона мала вмерти від ниркової інтоксикації? Чоловік постійно вживав терміни, відомі тільки лікарям і медсестрам. Чи знала вона його з патології? Або з іншого інституту? У лікарні часто доводилось перетинатися з працівниками інших відділень. Ймовірно, він був одним із майже десяти тисяч співробітників Віденського центрального госпіталю, і їхні шляхи вже колись перетиналися.

Скільки минуло часу, відколи він увів їй анестетик? Вісім годин? У лікарні вже точно її розшукують.